Zesde Jaer. N° 12. Zaterdag, 26 Maert 1859.

DE POSTRYDER

DER PROVINCIE LIMBURG.

De POSTRYDER verschynt eens per week, 's zaterdags.
Men schryft in te Tongeren by de W^e J.-P. Collée, boekdrukker en uitgever van dit blad, groote markt, n° 20, en by alle postdirecteurs.
Alle toezending van brieven, annoncen, geld, enz, moet gefrankeerd zyn.

Het abonnement vooraf betaelbaer is bepaeld op 5 fr. per jaer.
» » » 3 fr. per half jaer.
Een blad afzonderlyk . . . . . 20 centimen.
De aenkondigingen, per drukregel. . . . 15 »
De reklamen » . . . . 25 »

By het zenden van aenkondigingen is eenieder verzocht duidelyk uit de drukken of dezelve in den POSTRYDER alleen, of wel ook in het fransch blad, le COURRIER DU LIMBOURG, moeten opgenomen worden. Deze laetste, voor verscheidene achtereenvolgende keeren gegeven genieten voordeeliger conditiën.

TONGEREN, DEN 26 MAERT.

De politiek van Napoleon.

Elkeen begrypt, in den gespannen toestand waerin Europa zich bevindt, dat het behoud van den vrede, of de uitbersting des oorlogs enkelyk afhangt van den wil des franschen keizers. Daerom ook zyn aller oogen op hem gevestigd; men overweegt met de grootste aendachtigheid al zyne daden en woorden, als wilde men daerdoor het geheim doorgronden, dat hy in zyn hert verborgen houdt. Maer zeggen wat in Napoleons hert besloten ligt is voorwaer eene moeijelyke taek; immers hy schynt zich te bevlytigen om in alles eene dubbelzinnige houding te nemen, welke hem toelate, op een gegeven oogenblik, zich *voor* af *tegen* den oorlog te verklaren. Zoo heeft hy, by voorbeeld, met nieuwjaer de oostenryksche politiek afgekeurd, maer ook tevens een vleijend woord gesproken voor keizer Frans-Josef; zyne troonrede van 7 february was zoo dubbelzinnig, dat niemand kon zeggen of ze vrede of oorlog voorspelde; dezelfde bemerking geldt ook voor de twee nota's van den franschen *Moniteur*.

Zou men uit die handelwyze niet mogen besluiten dat Napoleon zelf, op dit oogenblik, niet goed weet wat hy doen zal, daer hy aerzelt om eene beslissing te nemen, welke misschien zyne eigene kroon in gevaer zou brengen? Want wie zal er by winnen, als Oostenryk en Frankryk elkander zullen bestryden? De revolutionnaire party, die wel eenigzins ontwapend en vernederd is geweest, maer toch niet uitgeroeid, niet ten volle verplet. Die party zit altyd op loer, ten einde eene gelegenheid te vinden om hare kop weêr op te steken, en nooit, nooit zal zy aen Napoleon vergeven dat zy door hem zoo bloedig is gegeesseld geworden; mogte zy ooit boven geraken, dan ware de keizer en zyn stamhuis voorzeker haer eerste slagtoffer.

Derhalve kunnen wy niet begrypen om welke reden Napoleon zich zou aenstellen als de voorvechter der revolutie-makers, tenzy men aenneme dat hy den oorlog zoekt om aen de geprangde gemoederen zyner onderdanen lucht te geven. Inderdaed, een korrespondent van het *Journal de Bruxelles* heeft te verstaen gegeven dat de fransche natie het al te strenge beheer van Napoleon begint moede te worden; er bestaet in Frankryk eene zekere gisting, die aenduidt dat het gemis der vryheid wordt gevoeld. Nu, de geschiedenis bewyst dat er in dit land niet veel opgewondenheid noodig is om eene uitbersting te weeg te brengen. Misschien zegt Napoleon by zich zelven; « De oorlog zal dit misnoegen uitdooven en het nationael gevoel weder opwekken; Frankryk heeft zich ten allen tyde driftig getoond naer roem; welnu, in plaets van vryheid, zal ik hetzelve roem geven. »

Het is mogelyk dat dit middel gelukken zal; maer, wat er ook van zy, het zou in alle geval slechts voor eenigen tyd zyn uitwerksel kunnen hebben, en vroeg of laet komt noodzakelyker wyze de zelfde moeijelykheid weêr terug. Ook bestaet er in 's keizers politiek eene tegenstrydigheid, die wy ons niet kunnen verklaren. In Frankryk heeft hy de vryheid nagenoeg vernietigd — en hy zou nu den degen willen trekken tegen Oostenryk voor de vryheid van Italië! Waerom niet eerst aen zyn eigen land geschonken hetgeen hy voor anderen wil bekomen? Zou Frankryk op dit oogenblik zich niet gelukkig achten, indien het zoo veel politieke vryheid bezat als Lombardië?

Daerenboven, wat zou Frankryk, wat zou Napoleon zeggen, indien Oostenryk zyne magt en zynen invloed gebruikte, om Algerië tegen zyne beheerschers op te ruijen? Zou het fransch gouvernement in dit geval zoo veel toegevendheid, zoo veel langmoedigheid toonen, als Oostenryk er getoond heeft tegenover de regtstreeksche en zydelingsche opruijers van zyne italiaensche bezittingen? Indien Oostenryk zich eens wilde bemoeijen met het inwendig bestuer der fransche bezittingen in Afrika, — met wat verontweerdiging zou Napoleon zulk eene pooging niet van de hand wyzen? En voorzeker, zoo onze veronderstelling zich verwezenlykte, zou hy groot gelyk hebben. Doch waerom volgt hy, ten opzigte van Oostenryk, eene gedragslyn, die hy ten zynen opzigte niet zou laten volgen? Waerom doet hy zelf ditgene wat hy van anderen niet zou verdragen?

Te regt dus zegt de *Wiener-Zeitung*:

« Wy herinneren de langmoedigheid en het geduld waermede Oostenryk de langdurige en onophoudende uitdagingen en beledigingen van zyn kleiner nabuer (Sardinië) heeft uitgestaen. Waer is de mogendheid die kan zeggen dat zy, in dergelyke omstandigheden, zoo veel toegevendheid, zoo veel geduld zou gehad hebben! De houding van Oostenryk tegen over Sardinië, sedert den veldslag van Novara tot op dit oogenblik, is een onophoudende en in de politieke geschiedenis ongehoorde zelfverloochening geweest. Het was meer nog, het was *te veel*; immers die zelfverloochening was zoo verre gekomen dat zy een verzuim van de heiligste pligten was geworden. »

Wy vinden in het gedrag van Napoleon nog eene tweede tegenstrydigheid. Iedereen weet dat Oostenryk met de hertogdommen van Italië een verdrag heeft gesloten om dezelve, in tyd van nood en enkelyk op hunne aenvraeg, tegen inwendige opschudding of tegen eenen aenval van den vreemde te beschermen. In zyne diepe staetkunde heeft M. Cavour ontdekt dat gezegde verdragen strydig zyn met de traktaten van 1815. Voorzeker, men kan niets dommer voor den dag brengen, want de traktaten van 1815 hebben desaengaende niets bepaeld. En nogtans schynt Napoleon in dit gevoelen van M. Cavour te deelen; hy wil Oostenryk beletten zyne bescherming aen de kleine italiaensche mogendheden te verleenen. En op het oogenblik zelve dat hy dien eisch vooruitzet, verklaert hy dat hy met Sardinië een verdrag heeft gemaekt, waerby hy zich verpligt dat land te verdedigen zoo het wordt aengevallen. Dus, volgens M. Cavour en de keizer, is een verdrag tusschen Oostenryk en Modena tegen de traktaten; maer een verdrag tusschen Frankryk en Sardinië, dit is niet tegen het internationael regt der traktaten, neen, — dit is ten volle geoorloofd!!

Nog eens; vrede of oorlog hangt af van Napoleons wil: indien hy aen Victor-Emmanuël zegt: « houd u stil, » dan blyft Europa in rust; zoo hy zyn *kleinen nabuer* aenzet om Oostenryk blyven te tergen, dan zal Europa welhaest het tooneel wezen van een bloedigen oorlog; maer dan ook zal Europa van Napoleon eene strenge rekening afeischen. (*Tyd.*)

Het *Journal de Charleroi* bevat een heel curieus artikel, waervan wy den inhoud meêdeelen, zonder te durven zeggen dat hetzelve waerheid bevat.

Het blad beweert dat er tusschen de twee landen onderhandeld wordt, over de positie welke België en Nederland zullen aennemen, indien de oorlog tusschen

---

DE PUT VAN POPERINGHE.

(*Vervolg en einde.*)

Indien sir Lucifer nog op zynen troon zit (hetgeen wy niet kunnen verzekeren, want er zyn immers zoo vele revolutiën op de aerde voorgevallen, dat er ook wel eene in de hel zoude hebben kunnen gebeuren) heeft hy zeker dit besluit sedert eenige jaren veranderd; want by vele menschen zyn het nu de nachten die in dagen, en de dagen die in nachten veranderd zyn; en deze verandering doet ons meenen dat de *Constitutie* der hel ook wel zou kunnen veranderd zyn...

Deze weerwolf dus, alhoewel alles aenwees dat het geen waer was, had zich nogthans met een groot zwart ossenvel bedekt, en hy sleepte verscheidene yzeren ketens, sommigen zeggen blikken buizen, aen zyne achterste pooten. Hy maekte op deze wyze een zoo schrikkelyk gedruisch dat hy geheel het gebuerte in rep en roer stelde, en dat zich niemand meer op straet durfde wagen.

Eenige inwooners, wel is waer, hadden de stoutmoedigheid gehad door het venster van de eerste verdieping naer het monster te zien: maer zyn schrikkelyk uitwendig, zyne brandende oogen, zyn buitengewoone lengte hadden hun zoo eenen grooten schrik ingejaegd dat zy hunne onderneming geene tweede mael meer durfden wagen, verre van een dieper onderzoek te doen.

Pieren die de zaek in het stille had nagezien, en die heel wel wist dat het geene ware weerwolf was, maer wel de eene of andere kwaedwillige, die met de Poperingnaers den spot wilde dryven, besloot dezen kerel zelve eene poets te bakken en wat geld uit zyne overwinning te trekken. In dit oogwit begaf hy zich in de herberg den *Karpel*, digt by de kleine markt, waer de byzonderste burgers der stad gemeenlyk 's avonds hun pintje bier kwamen drinken en zich tot negen ure met klappen of met het kaertspel onledig hielden.

By zyne inkomst was men juist bezig met van den weerwolf te spreken. De burger die het woord voerde, verwonderde zich dat niemand dit schrikverwekkend spook durfde aenspreken; Mynheer de proost, zeide hy, zoude ten minste moeten trachten de stad er van te verlossen. Wat gewyd water en eenige woorden latyn zyn immers zoo kostelyk niet om er zoo gierig op te zyn.

— Maer de proost kan het geest niet verlossen dat alle nachten aen zyne deur komt spelen, zegde een ander; het wit konyn verdwynt nog altyd onder zyne poort zoohaest men het wil vastgrypen.

— En de dwerg der Veurne-straet, die zich op de Groote Markt in eenen reus verandert, heeft nog over eenige maenden eenen verachterden vreemden koopman ter dood verschrikt, hernam een derde.

— 'K geloof waerlyk dat deze proost zoo geleerd niet is als zyn voorzaet, hy bemoeit zich met niets, zeide een andere.

— En waerom zoude hy zich met die zaken bemoeijen, vroeg Pieren, op eenen luiden en onbeleefden toon? Zyn er in Poperinghe geen kloeke en stoutmoedige mannen genoeg om dezen weerwolf eene les te geven? Voor my, ik zoude denzelven alleen aenranden, indien men my eene genoegzame belooning gaf.

— Spreekt gy ernstiglyk? Zoudt gy den weerwolf durven aenranden? hernam een der tegenwoordige burgers.

— Waerom niet, antwoordde Pieren? Meent gy dat ik voor zyne glinsterende oogen vervaerd ben? waerachtig neen; ik zoude ze uit zynen kop halen.

— Wel! Ik schenk u een pond groot, indien gy ons van dit wangedrocht op de eene of de andere wyze kunt verlossen.

— En ik ook, en ik ook, riepen alle de tegenwoordige persoonen uit.

— Heel wel, mynheeren, hernam Pieren, gy zyt hier met een twintigtal tegenwoordig; een pond groot voor ieder is een kleintje, en voor my is het veel. Ik zal den weerwolf doen verdwynen, indien gy dit geld aen de weerdin ten pande geeft.

Alhoewel deze woorden weinig vertrouwen in de eerlyheid der tegenwoordige persoonen te kennen gaven, riep men nogthans ten allen kante uit: het is u toegestaen. En inderdaed, iedereen gaf het geld aen de weerdin.

— Dan zal ik my voor morgenavond gereed maken; maer gy moet van myne onderneming niet spreken, of anders zoude zy geheel wel kunnen mislukken.

— Maer kunt gy het van dezen avond niet doen, hernam een der burgers? dan moet gy voor geen praetzucht vreezen.

— Waerachtig, 't gedacht is niet slecht, sprak Pieren; maer ik zoude vooreerst eene goede kan oud bier moeten ledigen.

Oud Pop'rings bier is goed;
'T geeft aen 't herte kracht en moed,

zegt het liedeken; en ik vinde dat men deze verzen aen iederen ingang der stad zoude moeten schryven; 't ware beter dan die vervloekte *taxes municipales* of *stedelyke belastingen*, die men er aentreft.

Men ziet door deze woorden, dat Pieren, alhoewel het maer een dommerik was, nogthans de stadsregten afkeurde, en dat hy in dit vak veel meer ervarendheid toonde als vele hedendaegsche volksvertegenwoordigers, die dit misbruik niet durven aenranden; zonder twyfel omdat zy er te veel voordeel uit trekken, en dat zy overtuigd zyn dat *zy* wat meer zouden moeten betalen als een arme werkman, indien de stadsregten, zoo wel als alle de andere regten, in evenredigheid der fortuin verdeeld waren.

Het schynt dat deze woorden reeds in deze vroege tyden slecht in de ooren van eenen aenwezigen burger klonken, want om Pieren te doen zwygen, riep hy aenstonds uit: Weerdin tapt eene kan van uw oudste bier, en geeft het aen Pieren.

Deze dronk de kan in eenige stonden uit. Men deed er